

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **kpt. Mgr. Bc. A. D.**, zastoupený Mgr. Tomášem Pfeiferem, advokátem sídlem Křenová 504/53, Brno, proti žalovanému: **ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2019, čj. MO 346926/2019-3416, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2022, čj. 15 Ad 2/2020-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce, voják v činné službě a tedy voják z povolání ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, byl v rozhodné době provozovatelem vozidla, které bylo zaparkováno (i) 8. 10. 2018 na pozemní komunikaci souběžně přilehlé k objektu Jaselských kasáren ve Staré Boleslavi v místě platnosti zákazové značky B 28 „Zákaz zastavení“; a (ii) 13. 11. 2018 před Jaselskými kasárnami na ulici Boleslavská v místě označeném svislou dopravní značkou IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ se symbolem č. 225 „Osoba na invalidním vozíku“ doplněnou vodorovnou dopravní značkou V 10f „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo osobu těžce pohybově postiženou“. Vozidlo však nebylo označeno průkazem pro osoby se zdravotním postižením.

[2] Popsaná jednání, které mají znaky přestupků, zjistila a šetřila Vojská policie, která věc následně předala k projednání Řediteli Agentury logistiky Stará Boleslav jako příslušnému orgánu s kázeňskou pravomocí podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále „správní orgán I. stupně“). V prosinci 2018 a lednu 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobce podle § 125h odst. 1 a 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), aby uhradil částku 1 000 Kč za každý výše popsaný kázeňský přestupek (§ 51 odst. 2 zákona o vojácích z povolání), nebo sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době jejich spáchání. Žalobce na výzvy reagoval dvěma přípisy, jimiž zpochybňoval působnost Vojské policie i to, že k jednáním došlo. Jako řidiče vozidla uvedl obchodní společnost VISION Stav, s. r. o., IČO: 05982561, se sídlem v Brně.

[3] Jelikož žalobce určené částky neuhradil ani nesdělil konkrétní osobu řidiče, správní orgán nezačal řízení o přestupcích fyzické osoby a 8. 4. 2019 věci z důvodů nezjištění řidičů odložil. Následně 10. 4. 2019 vydal příkaz o uložení pokuty ve výši 7 000 Kč, proti němuž žalobce podal včasný odpor. Po provedeném kázeňském řízení vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí z 18. 7. 2019, čj. MO 211560/2019-551200, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání dvou kázeňských přestupků (dále „přestupky“) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Byla mu uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze výše uvedeným rozsudkem. Soud neshledal nedostatek působnosti Vojské policie, neboť ta podle § 3 písm. a) zákona o vojské policii, působí vůči vojákům v činné službě, kterým žalobce v době spáchání přestupků nepochybně byl. Nemohlo proto obstát tvrzení žalobce, že Vojská policie nemohla v době spáchání přestupků vědět, že řidičem vozidla byl voják v činné službě. Ohledně námitek, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků ve smyslu § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, a proto nemohl projednat přestupky žalobce jako provozovatele vozidla, městský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že šlo v případě žalobce o obstrukční jednání a zneužití práva, které nezakládá překážku pro projednání přestupků provozovatele vozidla. Za splnění povinnosti provozovatele vozidla podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu (označit řidiče vozidla) není možno považovat označení právnické osoby. Taková informace totiž zjevně nemohla přímo vést k nalezení a usvědčení konkrétního pachatele přestupků, přičemž podle Nejvyššího správního soudu nelze po správních orgánech požadovat, aby činily rozsáhlé kroky směřující ke zjištění totožnosti přestupce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Namítl, že městský soud, stejně jako správní orgány, nesprávně posoudil právní otázku působnosti Vojské policie. Podle stěžovatele totiž vůbec neměla působnost v dané věci jednat, neboť v okamžiku, kdy začala provádět úkony vůči jeho majetku (vozidlu),

pokračování

nemohla vědět, že vozidlo provozuje voják v činné službě. Takovou informaci neobsahuje ani registr silničních vozidel. Úkony tak byly prováděny vůči cizímu majetku, nikoli vůči vojáku v činné službě ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 300/2013 Sb., o Vojenské policii a o změně některých zákonů (zákon o Vojenské policii). Působnost nemohla být založena ani na základě § 3 písm. b) a c) tohoto zákona. To podle stěžovatele potvrdilo i Hlavní velitelství Vojenské policie ve své odpovědi z 28. 3. 2022, na žádost o poskytnutí informace, podle níž *„vojenská policie obecně nemá bez dalšího věcnou působnost vůči osobnímu majetku vojáka v činné službě“*. V důsledku nedostatečné působnosti Vojenské policie v nyní projednávané věci jsou tak podle stěžovatele získané důkazní prostředky nezákonné a procesně nepoužitelné, jak plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[7] Stěžovatel dále namítl nesprávné posouzení právní otázky spočívající v naplnění zákonných podmínek pro projednání přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Odpovědnost provozovatele vozidla má subsidiární povahu a je založena na objektivní odpovědnosti. Ačkoli stěžovatel správnímu orgánu I. stupně sdělil, že v době spáchání uvedených přestupků měla vozidlo v užívání konkrétní obchodní společnost, správní orgány neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků. Správní orgány mohly učinit například tak banální úkony, jako je kontaktování obchodní společnosti s dotazem, zda měla vozidlo v užívání a která osoba jej ve dnech spáchání přestupků užívala. Nic takového však neučinily a sdělení pouze odmítly. V projednávané věci nemohlo jít ani o „řetězení řidičů“. Stěžovatel odkázal na vybranou judikaturu správních soudů, jež se již zabývala možností označit právnickou osobu za řidiče vozidla, a správní orgány tak byly povinny vyvinout přiměřené úsilí ke zjištění konkrétního pachatele.

[8] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry městského soudu v bodech 33 a 34 napadeného rozsudku, že jednal obstrukčně a zneužil právo a že uvedením právnické osoby fakticky správním orgánům neposkytl žádné informace, které by mohly vést ke zjištění pachatele přestupků. K tomu odkázal na vyšetřovací zásadu konkretizovanou v § 50 odst. 3 správního řádu, z níž plyne, že je na správních orgánech, aby dostatečně zjistily skutkový stav věci. Stěžovateli by proto nebylo možné klást k tíži, ani pokud by správním orgánům neposkytl informace o pachateli, neboť to nebylo jeho povinností.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Uvedl, že v případě obou přestupků bylo vozidlo stěžovatele zaparkováno na komunikaci bezprostředně přiléhající k vojenskému chráněnému objektu. Vojenská policie v obou případech z registru silničních vozidel zjistila, že provozovatelem je stěžovatel. Následně z „Informačního systému Vojenské policie – ISVP“, v němž jsou evidováni vojáci z povolání, kteří se již dopustili nějakého přestupkového jednání, zjistila, že stěžovatel je vojákem v činné službě, což založilo její působnost podle § 3 písm. a) zákona o Vojenské policii. Současně měla důvodné podezření, že neznámý řidič mohl spáchat přestupek podle zákona o silničním provozu, a proto postupovala v souladu s § 73 a § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Pokud stěžovatel argumentuje odpovědí Hlavního velitelství Vojenské policie, opomněl uvést druhou část odpovědi, podle níž *„[n]a druhou stranu Vojenská policie má univerzální osobní působnost vůči všem vojákům v činné službě, tedy i vůči vojákovi podezřelému z toho, že se dopustil jednání, jež nese znaky přestupku (a to i tehdy, dopustil-li se takového jednání*

s využitím či za pomoci svého osobního majetku“. V nyní projednávané věci tak byla podle žalovaného působnost Vojenské policie zcela nepochybnitelná.

[10] Dále žalovaný uvedl, že stěžovatel jako řidiče vozidla vždy uvedl pouze osobu právnickou, která již z podstaty věci nemohla být řidičem vozidla, s nímž bylo přestupkové jednání spácháno. Správním orgánům ani nedoložil jakýkoli doklad, případně informaci o tom, kdo si osobně předmětné vozidlo od stěžovatele k užívání přebíral. Žalovaný má za to, že v projednávaném případě jde o „řetězení označených osob“, jak jej chápe judikatura Nejvyššího správního soudu, protože právnická osoba nemůže být řidičem vozidla a pouze jako další článek řetězu označuje za řidiče další osobu. Proto byly splněny podmínky pro projednání přestupků provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalovaný souhlasí i se závěrem městského soudu, že šlo o obstrukční jednání stěžovatele, a nebylo tak nutné činit jakékoli kroky ke zjištění pachatele přestupků. Stěžovatelem uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013-27, zabývající se možností označit právnickou osobu za řidiče vozidla, sice vyznívá v jeho prospěch, avšak podle žalovaného je již překonaný judikaturou Nejvyššího správního soudu, jež je striktnější při posuzování obstrukčního jednání.

III. Další vyjádření účastníků

[11] V replice stěžovatel zopakoval, že ačkoli má Vojenská policie univerzální osobní působnost vůči vojákům v činné službě, jímž stěžovatel je, nemá působnost vůči osobnímu majetku vojáka v činné službě. Stěžovatel nebyl vůbec přítomen při zjištění a dokumentování přestupkového jednání. Podle stěžovatele tak Vojenská policie v daném případě použila svůj informační systém za účelem odhalení přestupku mimo svou působnost. Ustanovení § 73 a § 74 zákona o odpovědnosti za přestupky samy o sobě nezakládají působnost Vojenské policie k řešení veškerých přestupků, pouze stanoví konkrétní postupy v rámci působnosti, jež však musí být založena primárně zákonem o Vojenské policii. Působnost ale nelze vztáhnout na sekundární odpovědnost provozovatele vozidla.

[12] Dále stěžovatel souhlasí, že právnická osoba z podstaty věci nemůže být řidičem vozidla. Nic takového však ani netvrdil. Pouze sdělil, že své vozidlo přenechal k užívání právnické osobě a nemá tak dostatečné informace o pachateli přestupků. Nešlo ani o „řetězení řidičů“, jelikož nebyly účastny alespoň tři různé osoby. Zároveň neexistovaly žádné důkazy či indicie nasvědčující obstrukčnímu jednání majícímu zabránit nalezení skutečného pachatele přestupků. Žalovaný neuvedl konkrétní soudní rozhodnutí dokládající, že uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byl překonaný. Opět argumentoval i vyšetřovací zásadou.

[13] Žalovaný reagoval duplikou, v níž setrval na své předchozí argumentaci týkající se působnosti Vojenské policie v nyní projednávané věci, jakož i splnění podmínek pro projednání přestupků provozovatele vozidla. Navíc uvedl, že správní orgán I. stupně již dříve se stěžovatelem řešil jeho přestupkové jednání v dopravě, přičemž stěžovatel se správním orgánem nespolečně pracoval a využíval různých obstrukčních praktik. Není pravdou, že žalovaný neuvedl konkrétní soudní rozhodnutí. Odkázal především na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 25. 3. 2020, čj. 9 As 311/2018-27. Pokud jde o stěžovatelovu opakovanou argumentaci vyšetřovací zásadou, uvedl žalovaný, že v případě sdělení údajů o totožnosti

pokračování

řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu je důkazní břemeno na stěžovateli. Ten jej však především z důvodu svých obstrukčních praktik neunesl.

[14] V triplice stěžovatel již pouze opakuje svoji předchozí argumentaci, jež pro nyní projednávanou věc nepřináší nic nového.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost není důvodná.

IV.1 Nepřípustné námitky

[16] Kasační námitka, že Vojenská policie v nyní projednávaném případě vůbec neměla působnost ke zjištění a šetření přestupků, není přípustná.

[17] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[18] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu. Stěžovatel je tedy povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky NSS z 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo z 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikaturu tam citovanou). Z těchto důvodů kasační námitky, které v podstatě jen opakuji žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského (městského) soudu, nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V takové situaci není namístě vyzývat stěžovatele k odstranění této vady postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5, 12 a 13).

[19] Aby tak byly kasační námitky stěžovatele v nyní projednávané věci přípustné (projednatelné), musely by konkrétním a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat důvody, na nichž městský soud postavil svůj závěr o tom, že působnost Vojenské policie vůči stěžovateli jako vojáku v činné službě byla dána ve smyslu § 3 písm. a) zákona o Vojenské policii.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti ve své podstatě pouze opakuje svoji žalobní argumentaci o nedostatku působnosti Vojenské policie (srov. bod [6] výše a bod 15 napadeného rozsudku), aniž jakkoli reaguje na její vypořádání ze strany městského soudu v bodě 35 napadeného rozsudku. Městský soud jednoznačně uvedl, že působnost Vojenské policie byla založena na základě § 3 písm. a) zákona o Vojenské policii, neboť stěžovatel jako provozovatel vozidla byl v době spáchání přestupků vojákem v činné službě. Zjištění, že provozovatelem vozidla, jímž došlo ke spáchání projednávaných přestupků, byl voják v činné službě, bylo podle městského soudu pro založení působnosti Vojenské policie zcela

postačující. Nemohlo proto obstát žalobní tvrzení stěžovatele, že Vojské policie nemohla v době spáchání přestupku vědět, že řidičem vozidla byl voják v činné službě.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně namítl, že v okamžiku, kdy Vojská policie začala provádět úkony vůči jeho majetku (vozidlu), nemohla vědět, že vozidlo provozuje voják v činné službě. Nejde ovšem o kvalifikované zpochybnění rozhodovacích důvodů rozsudku městského soudu, nýbrž o pouhé zopakování žalobních námitek, které městský soud podrobně vypořádal, a v jejich opakování nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům městského soudu (rozsudek NSS ze 7. 9. 2022, čj. 8 As 178/2020-38, bod 37 a tam citovaná judikatura).

[22] Takovým kvalifikovaným zpochybněním není ani kasační argumentace obsahem registru silničních vozidel, doplněná stěžovatelem nad rámec žalobní argumentace v reakci na odůvodnění městského soudu. Tato kasační argumentace se totiž míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku, neboť městský soud neuvedl, že Vojská policie zjistila informaci, že stěžovatel byl vojákem v činné službě, z registru silničních vozidel. Uvedl pouze to, že z registru zjistila, že je stěžovatel vlastníkem a provozovatelem vozidla, a že stěžovatel v rozhodné době nesporně byl vojákem v činné službě, což bylo dostačující pro založení působnosti Vojské policie v projednávané věci.

[23] Pokud jde o stěžovatelovu argumentaci, že úkony byly prováděny vůči cizímu majetku, nikoli vůči vojáku v činné službě, jde o námitku nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, ač mu nic nebránilo učinit tak již v žalobě. Odpověď Hlavního velitelství Vojské policie, o níž stěžovatel svoji právní argumentaci opřel, je pak skutkovou novotu ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., k níž Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

[24] Kasační námitka spočívající v nedostatku působnosti Vojské policie je proto nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je v části pouhým zopakování žalobní námitek vypořádané městským soudem (srov. usnesení NSS z 16. 6. 2023, čj. 8 Afs 28/2022-30, bod 13), v části míří mimo rozhodovací důvody a v části byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti. Co se týče další (dílčí) argumentace o nedostatku působnosti Vojské policie, kterou stěžovatel vznesl v replice a v triplice (užití informačního systému mimo působnost, nesprávný výklad § 73 a § 74 zákona o odpovědnosti za přestupky a nemožnost vztáhnout působnost Vojské policie na sekundární odpovědnost provozovatele vozidla), jde o námítka opožděná, neboť nebyly uplatněny ve lhůtě pro doplnění důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s.

IV.2 Splnění podmínek pro projednání přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu

[25] Stěžejní spornou otázkou v nyní projednávané věci je to, zda stěžovatel jako provozovatel vozidla využil svoji (vedle uhrazení určené částky) alternativní možnost sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, pokud za řidiče označil právnickou osobu – obchodní společnost. A zda tím „aktivoval“ povinnost správního orgánu I. stupně učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 téhož zákona.

pokračování

[26] Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1* [zvýraznění NSS].

[27] Podle § 125f odst. 5 písm. a) téhož zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek [pozn. NSS: provozovatele vozidla] podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě...* [zvýraznění NSS].

[28] Správní orgány posoudily označení obchodní společnosti za řidiče vozidla tak, že právnická osoba již z podstaty věci nemůže být řidičem. Stěžovatel nedoložil ani jakýkoli doklad či informaci o tom, kdo si od stěžovatele vozidlo osobně přebíral. Stěžovatel tedy nesdělil údaje o totožnosti konkrétního řidiče ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Městský soud se s uvedeným posouzením ztotožnil. Ani podle soudu nelze označení právnické osoby považovat za označení řidiče vozidla, a stěžovatel tak fakticky neposkytl žádné informace, které by mohly přímo vést ke zjištění pachatele přestupku. Jelikož je takové jednání možno považovat za obstrukční ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, šlo v posuzovaném případě o zneužití práva, které nezakládá překážku pro projednání přestupku provozovatele vozidla. Podmínky § 125f zákona o silničním provozu tak byly splněny a správní orgány postupovaly správně a zákonně.

[29] Naproti tomu stěžovatel již v průběhu správního řízení argumentoval, že označení právnické osoby za řidiče je možné, a pokud správní orgány v reakci na to nečinily žádné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupků, nebyly splněny zákonné podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů potvrzených i městským soudem v nyní napadeném rozsudku, že pouhé označení právnické osoby „za řidiče“ nepředstavuje sdělení dostatečných indicií potřebných k určení totožnosti skutečného pachatele přestupků ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, na jejichž základě by správní orgán I. stupně byl povinen činit aktivní kroky ve smyslu § 125f odst. 5 téhož zákona.

[31] Pokud stěžovatel argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové čj. 30 A 92/2013-27, jenž se měl vyjádřit k označení právnické osoby za řidiče, je třeba zdůraznit, že tehdejší stěžovatelka, obchodní společnost provozující autopůjčovnu, v reakci na výzvu podle posledně uvedeného ustanovení uvedla, že vozidlo zapůjčila jiné obchodní společnosti do rukou jejího jednatele na základě nájemní smlouvy, jejíž kopii předložila. V podstatě shodné skutkové okolnosti byly i v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku z 18. 5. 2016, čj. 3 As 204/2015-22, kde tatáž stěžovatelka v reakci na výzvu správního orgánu dokonce uvedla, že v rozhodné době vozidlo řídil jednatel jiné

obchodní společnosti, s níž stěžovatelka uzavřela nájemní smlouvu, a která byla taktéž součástí spisového materiálu.

[32] Ani v jednom z výše uvedených případů tak nešlo o situaci srovnatelnou s tou nyní projednávanou. Nynější stěžovatel neprovozuje autopůjčovnu, resp. to nikdy netvrdil ani to neplyne ze spisu, neuvedl žádnou konkrétní fyzickou osobu, jíž by vozidlo předal, a především nikdy v průběhu správního ani soudního řízení nepředložil žádnou smlouvu či jiný právní titul, jímž přenechal své vozidlo k dočasnému užívání obchodní společnosti VISION Stav, s. r. o.

[33] Městský soud v bodě 35 nad rámec potvrzení správnosti závěrů správních orgánů navíc doplnil, že v případě stěžovatele šlo o obstrukční jednání a zneužití práva, které nezakládá překážku pro projednání přestupků provozovatele vozidla. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány obstrukčním jednáním ani zneužitím práva ve svých rozhodnutích vůbec neargumentovaly, jde ze strany městského soudu o úvahu toliko nad rámec rozhodovacích důvodů správních rozhodnutí, která nemá povahu závazného právního názoru (srov. rozsudek NSS z 3. 5. 2017, čj. 3 As 61/2016-44). Kasačními námitkami, které míří do těchto důvodů vyslovených městským soudem jen nad rámec (*obiter dictum*), tak není namístě se v tomto řízení zabývat (srov. rozsudek NSS z 23. 1. 2023, čj. 8 Afs 192/2021-32, bod 31).

[34] V této souvislosti Nejvyšší správní soud doplňuje, že tvrzení žalovaného v duplice, že se stěžovatel vůči správním orgánům již dříve dopouštěl různých obstrukčních praktik, se nikterak nepromítlo do správních rozhodnutí, a pro nyní projednávanou věc je tak nepodstatné. Nedostatky odůvodnění správních rozhodnutí totiž zásadně není možné dodatečně zhojit až v soudním řízení (rozsudek NSS z 30. 11. 2022, čj. 8 Ads 111/2021-46, bod 42 a další tam uvedená judikatura).

[35] Stěžovatel dále namítl, že správní řízení o přestupku provozovatele vozidla je ovládáno vyšetřovací zásadou, a je proto vždy, bez ohledu na případnou pasivitu provozovatele vozidla, povinností správních orgánů zjistit dostatečně skutkový stav věci. Zde lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu z 23. 3. 2016, čj. 6 As 128/2015-32, a z 20. 1. 2021, čj. 2 As 212/2020-26, body 18 a 21. Z nich plyne, že přestupek provozovatele vozidla byl zákonodárcem záměrně konstruován tak, aby byla usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Je sice právem provozovatele vozidla zůstat i v reakci na výzvu správního orgánu pasivní, nicméně důsledky takové vlastní pasivity nemůže úspěšně přičítat k tíži správního orgánu. Je tak věcí provozovatele vozidla, aby správním orgánům aktivně sdělil totožnost řidiče, stejně jako v případě liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (např. rozsudek NSS z 22. 12. 2016, čj. 4 As 234/2016-20).

V. Závěr a náklady řízení

[36] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.

pokračování

Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti měl, ji soud nepřiznal, protože mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu